

10^{ος} Διεθνής Μαθητικός Διαγωνισμός Κύπρος-Ελλάδα-Ομογένεια:
Εκπαιδευτικές Γέφυρες

Το Ημερολόγιο ΤοΥ ΜαΡΚοΥ

Ας γνωριστούμε...

Είμαστε μια τάξη που αγαπάμε την Κύπρο, το φωτεινό νησί του χαλκού και της Αφροδίτης. Είμαστε οι μαθητές και οι μαθήτριες της Γ΄ τάξης του Δημοτικού Σχολείου Ξηροποτάμου Δράμας. Ένα όμορφο χωριό στους πρόποδες του όρους Φαλακρού. Με τη φαντασία μας ταξιδέψαμε στο όμορφο αυτό νησί της Μεσογείου, το νησί της θεάς Αφροδίτης, και με την καθοδήγηση της δασκάλας μας κυρίας Ράιδας Πετσάνη ετοιμάσαμε ένα ημερολόγιο μνήμης για τη χρονιά του 1974 που σημάδεψε το νησί με τη ματωμένη πράσινη γραμμή. Συγχρόνως κάναμε ζωγραφιές που αποτυπώνουν τον πόνο του ξεριζωμού εμπλουτίζοντας έτσι το κείμενό μας.

Ας έρθουμε στο αφήγημά μας. Ο ήρωας μας είναι ο Μάρκος ένα συνομήλικό μας αγόρι που ταξίδεψε στην πατρίδα του πατέρα του για να περάσει το καλοκαίρι και έμελε να ζήσει τις τραγικές εκείνες στιγμές της εισβολής. Ο ίδιος καταγράφει τις σκέψεις του στο ημερολόγιο που του χάρισε ο πατέρας του την Πρωτοχρονιά του 1974 οι οποίες ματώνουν και παύουν να αποτυπώνονται το πρωί της 20^{ης} Ιουλίου του 1974. Στόχος μας ήταν και είναι να δείξουμε τα δεινά του πολέμου και τον ξεριζωμό των ανθρώπων από τον πατρογονικό τους τόπο, την αυτοθυσία για τις αξίες της ζωής και τον αγώνα για τη δικαίωση που λειτουργεί λυτρωτικά. Το κείμενο μας που είναι ένας φόρος τιμής για τα 50 χρόνια από την εισβολή και τη δημιουργία ψευδοκράτους.

Η προσπάθειά μας ευχόμαστε να σας αρέσει.

Η ιστορία μας εκτυλίσσεται χρονικά λίγο πριν την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο το 1974. Ο Μάρκος είναι ένα παιδί εννέα χρόνων και ζει σε προάστιο του Λονδίνου. Η μητέρα του είναι Βρετανή και ο πατέρας του Κύπριος. Εδώ και πέντε χρόνια είναι χωρισμένοι οι γονείς του. Ο πατέρας του μένει στην Κύπρο, στο χωριό Λιμνιά της επαρχίας Αμμοχώστου. Τα καλοκαίρια συνήθως επισκέπτεται τον γιο του. Ο Μάρκος είναι μοναχοπαίδι και του αρέσει να γράφει τις σκέψεις και τα συναισθήματά του στο ημερολόγιο του. Το ημερολόγιο αυτό του το χάρισε ο μπαμπάς του.

Πέμπτη 17 Ιανουαρίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Σήμερα έχει πάρα πολύ ομίχλη και συνεχώς βρέχει. Η διάθεση μου δεν είναι καλή. Στο σχολείο θύμωσα πάρα πολύ. Οι συμμαθητές μου άρχισαν να λένε πόσο δυνατοί είναι οι Βρετανοί και έχουν αποικίες σε όλο τον κόσμο. Εγώ τους είπα ότι οι Ήρωες της Κύπρου τους έδιωξαν και τώρα είναι ελεύθερο το νησί. Αυτοί θύμωσαν και μου είπαν ότι μόνοι τους έφυγαν κανένας δεν τους ανάγκασε. Κοντέψαμε να πιαστούμε στα χέρια με τον Ντέιβιντ. Ευτυχώς που μας χώρισε η μισ Τζέιν. Δε θα πω τίποτα στη μαμά.

Τετάρτη 20 Φεβρουαρίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Σήμερα πετάω από τη χαρά μου. Η μαμά μου ανακοίνωσε ότι το καλοκαίρι θα πάω στην Κύπρο. Γιούπι!!! Ο μπαμπάς δεν μπορεί να έρθει φέτος στο Λονδίνο και εγώ θα περάσω ένα υπέροχο καλοκαίρι με θάλασσα, ήλιο, παιχνίδι με τα ξαδέρφια μου και τα νόστιμα φαγητά της γιαγιάς Σωτηρούλας. Περιμένω την ημέρα που πετάω. Ακόμη δεν μου την είπε η μαμά. Όμως εγώ ξεκινάω τις οικονομίες και αγοράζω κουμπάρá. Έχω να πάρω πολλά δώρα. Τι καλύτερο στον μπαμπά και μετά στη γιαγιά.

Δευτέρα 11 Μαρτίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Τώρα που γράφω είμαι πολύ στενοχωρημένος. Ίσως φταίω ίσως και να μη φταίω. Η μισ Τζέιν, η δασκάλα μου, πήρε τηλέφωνο στη μαμά και της τα είπε όλα. Της είπε ότι πουλούσα κρυφά στο σχολείο χάρτες θησαυρών με θησαυρούς πειρατών που βρίσκονται σε ένα μικρό νησάκι. Δεν τους έδινα ακριβά μόνο δύο στερλίνες. Άλλωστε χρειάζομαι τα χρήματα για τα δώρα μου. Θα πάω με άδεια χέρια; Η μαμά στενοχωρήθηκε αλλά δε με μάλωσε μου είπε απλώς να μη νοιάζομαι για τα δώρα, θα μου τα πάρει όλα αυτή και του μπαμπά. Συμφώνησα μαζί της.

Παρασκευή 15 Μαρτίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Δεν αντέχω άλλο στο σχολείο μετά το μάθημα της ιστορίας οι συμμαθητές όλο κομπάζουν για τις κατακτήσεις και τις αποικίες τους. Δεν καταλαβαίνουν πόσο η βασίλισσά τους καταπιέζει και βασανίζει ανθρώπους στις πατρίδες τους. Θέλω να τους πω ότι εγώ είμαι Κύπριος από γενιά αγωνιστών, παππούδων που πολεμούσαν για την ελευθερία τους και δεν ανέχονταν κατακτητές. Την άλλη φορά θα τους το πω.

Κυριακή 17 Μαρτίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Σήμερα κατά παράξενο τρόπο βγήκε ο ήλιος και με τη μαμά πήγαμε στο εμπορικό κέντρο του Λονδίνου. Κάναμε μια όμορφη βόλτα και επισκεφτήκαμε τη γιαγιά Μαίρη. Φάγαμε νόστιμη πουτίγκα. Ήταν μια υπέροχη Κυριακή. Πρώτη φορά έβλεπα τον Τάμεση χωρίς ομίχλη. Το μυαλό μου είναι συνεχώς στο ταξίδι μου. Το είπα και στη γιαγιά ότι θα πάω να δω την άλλη γιαγιά μου και χάρηκε πολύ.

Παρασκευή 10 Μαΐου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Συγγνώμη που τόσο καιρό δε σου έγραψα αλλά είχα πολλά διαβάσματα και ήμουν απασχολημένος μελετώντας τον χάρτη της Κύπρου. Μου τον έφερε ο μπαμπάς και το είχα ξεχάσει. Τώρα εντοπίζω το χωριό μου στα Λιμνιά, εκεί θα πάω. Ο μπαμπάς μου είπε ότι με βαφτίσανε στο Μοναστήρι του Αποστόλου Βαρνάβα. Ψάχνω να το βρω. Όταν πάω στην Κύπρο θα πω στον μπαμπά να μου μιλήσει για το μοναστήρι αυτό. Η μαμά κανόνισε να με συνοδέψει στο αεροπλάνο η συνάδελφός της η Μις Κάρολ. Η Μις Κάρολ είναι μια παράξενη αλλά ευγενική κυρία, δεν έχει παιδιά και γι' αυτό νομίζω ότι δε συμπαθεί τα παιδιά. Θα είναι ένα άβολο ταξίδι. Η μαμά μου είπε ότι η Μις Κάρολ δεν αντέχει την ομίχλη και τη βροχή του Λονδίνου, Φροντίζει μόλις πάρει την άδειά της αναζητά τον ήλιο και τις παραλίες του νησιού μου.

Κυριακή 12 Μαΐου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Σήμερα μας επισκέφτηκε ο θείος Τζον έφερε και το ξαδερφάκι μου τον Μάικλ. Παίξαμε αλλά όλο γκρίνια ήταν. Στο μεσημεριανό τραπέζι ρώτησα τον θείο μου και τη μαμά μου να μου πουν για την Κύπρο και γιατί πήγαν οι Βρετανοί ως κατακτητές. Ο θείος και η μαμά δε μου απάντησαν.

Κυριακή 19 Μαΐου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Σήμερα πήραμε τα δώρα και περίμενα πώς και πώς να έρθω να τα γράψω. Στα ξαδέλφια μου πήραμε μικρά αυτοκινητάκια, στις ξαδέρφες μου κούκλες και στον μεγάλο ξάδερφό μου έναν δίσκο των Μπιτλς. Στη γιαγιά ένα σάλι. Εγώ βέβαια διάλεξα ένα πολύχρωμο αλλά η μαμά μου είπε πως η γιαγιά φοράει μόνο μαύρα ρούχα. Δεν το καταλαβαίνω. Γιατί; Όταν τη δω θα τη ρωτήσω. Στον μπαμπά επέμενα να του πάρουμε μια ηλεκτρική ξυριστική μηχανή.

Τετάρτη 19 Ιουνίου 1974

Γιούπι!!!!Αγαπημένο μου ημερολόγιο

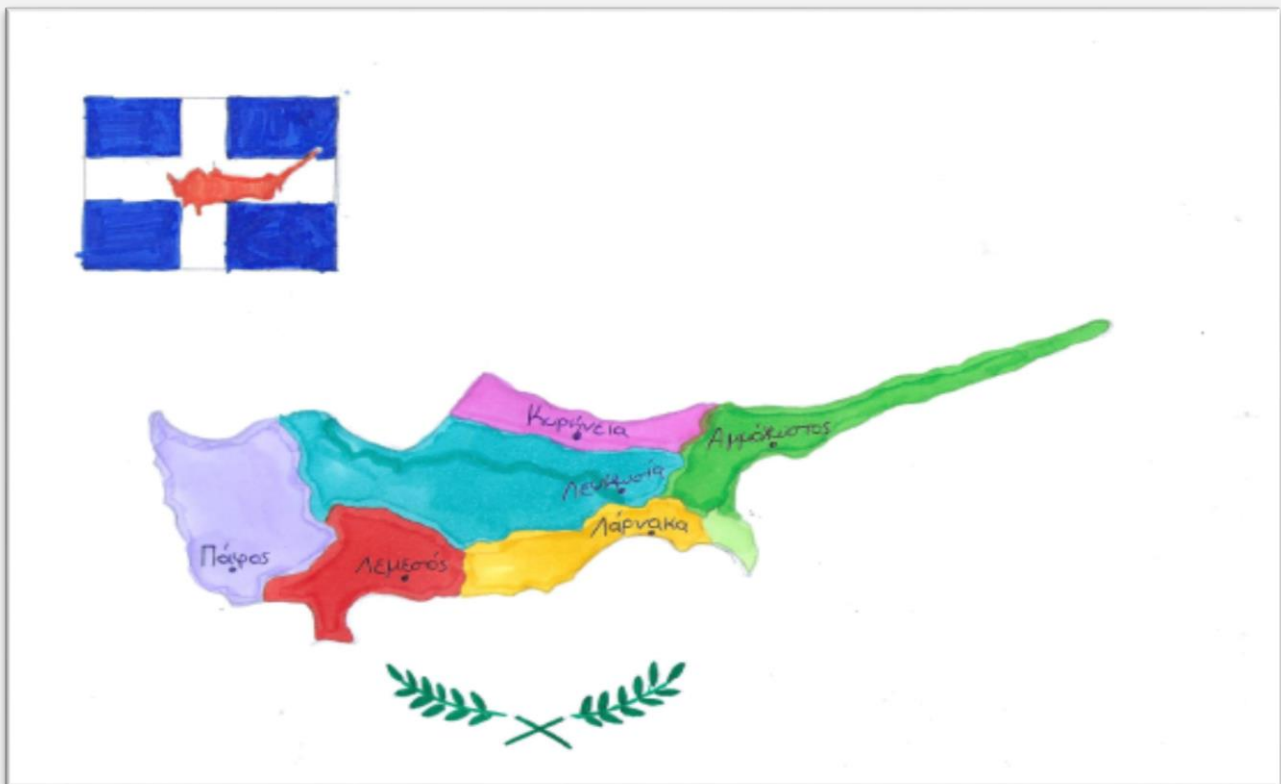
Αύριο 20 Ιουνίου πετάω για Κύπρο, δυστυχώς μαζί με τη μισ Κάρολ. Η μαμά μου ετοίμασε τη βαλίτσα μου, μέσα έβαλε και τα δώρα. Το κάθε δώρο έχει και το όνομα για να μην μπερδευτώ. Στο δώρο του μπαμπά δεν έγραψε τίποτα. Φυσικά και δε θα μπερδευτώ. Την αγαπάω πολύ τη μαμά και στενοχωριέμαι που θα μείνει μόνη της. Το ξέρω ότι θα της λείψω. Ήθελα να έρθει πολύ μαζί μου αλλά...Η μισ Κάρολ είναι παράξενη, τρομάζει με το κάθε τι. Θα είναι ένα δύσκολο ταξίδι. Θα προσεύχομαι να κοιμηθεί.

Ο Μάρκος έφτασε στο αεροδρόμιο της Λευκωσίας στις 20 Ιουνίου του 1974. Θα έμενε όλο το καλοκαίρι στην Κύπρο. Στο αεροδρόμιο τον περίμενε ο μπαμπάς του. Η χαρά του ήταν απερίγραπτη και μόλις τον αντίκρισε έπεσε πάνω του, ο μπαμπάς του τον σήκωσε ψηλά.

-Καλά πόσο ψήλωσες κοπελούι μου, έγινες παλικάρι!

Οι συστάσεις με τη μισ Κάρολ έγιναν από τον Μάρκο και κατά μεγάλη σύμπτωση η Μις Κάρολ έκλεισε δωμάτιο στο ξενοδοχείο του θείου Μορφάκη, ήταν αδερφός του παππού του Μάρκου από τον οποίο πήρε το όνομά του. Το ξενοδοχείο λεγόταν "Famagusta" και βρισκόταν κοντά στην παραλία της Αμμοχώστου, ένα βήμα από τη θάλασσα της θεάς Αφροδίτης. Έτσι δόθηκε η ευκαιρία στον Μάρκο να συναντήσει τον θείο του. Μόλις έφτασαν στη ρεσεψιόν η μισ Κάρολ αποσύρθηκε και είπε στον πατέρα του Μάρκου ότι θα συνεννοούνταν για να ορίσουν την ημέρα της αποχώρησής τους τον Σεπτέμβρη. Ο πατέρας του Μάρκου ο Ανδρέας υποσχέθηκε να την ξεναγήσει στους αρχαιολογικούς χώρους

της Έγκωμης και της Σαλαμίνας.

Ο θείος Μορφάκης δε χόρταινε να αγκαλιάζει τον μικρό Μάρκο. Του θύμιζε τον αγαπημένο του αδερφό που δε ζούσε πια. Μάλιστα ο θείος Μορφάκης τους έκλεισε δωμάτιο για να έρθουν όσο πιο σύντομα

γινόταν στην Αμμόχωστο. Να κάνουν τις βόλτες τους στα δρομάκια, να φάνε τα νόστιμα γλυκά στο φημισμένο ζαχαροπλαστείο Entelweiss, έξω στα τραπεζάκια.

Σάββατο 13 Ιουλίου 1974

Σήμερα αγαπημένο μου ημερολόγιο

ο ήλιος λάμπει. Ξύπνησα πολύ νωρίς για να νιώσω τη δροσιά του πρωινού. Στην Κύπρο όσο περνάει η ώρα τόσο η ζέστη γίνεται ανυπόφορη. Γι' αυτό ο μπαμπάς μου είπε να ξεκινήσουμε νωρίς για τα κτήματα του παππού, τους πορτοκαλώνες και τους αμπελώνες του. Καθώς πήγαινα στην πόρτα της κουζίνας για να βγω έξω στην κληματαριά, είδα πάλι τη γιαγιά να κάθεται στο πεζουλάκι, την έβλεπα χωρίς να με καταλάβει. Είχε βγάλει τις δύο φωτογραφίες από τον κόρφο της, τις κοιτούσε και βουβά δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Έσκυβε το μαυροφορεμένο κεφάλι της πάνω από τις φωτογραφίες, συζητούσε μαζί τους λες και ήταν εκεί δίπλα της. Έκλαιγε και μιλούσε αρκετή ώρα.

Μετά σηκώθηκε, έδεσε σφιχτά τη μαύρη μαντίλα της και πήγε στο εικονοστάσι και άναψε το καντήλι. Εγώ κρύφτηκα μη με δει. Ποιοι ήταν στις φωτογραφίες; Αυτό γίνεται κάθε πρωί. Τώρα τελευταία που ξυπνάω νωρίς τη βλέπω συνέχεια να κάνει το ίδιο πράγμα. Θα ρωτήσω τον μπαμπά. Στενοχωριέμαι που τη βλέπω να κλαίει. Αν μπορούσα να τη βοηθήσω! Είναι η καλύτερη γιαγιά, ποτέ δε μου χαλάει χατίρι. Χθες μου έφτιαξε κουπέπια, πεντανόστιμα.

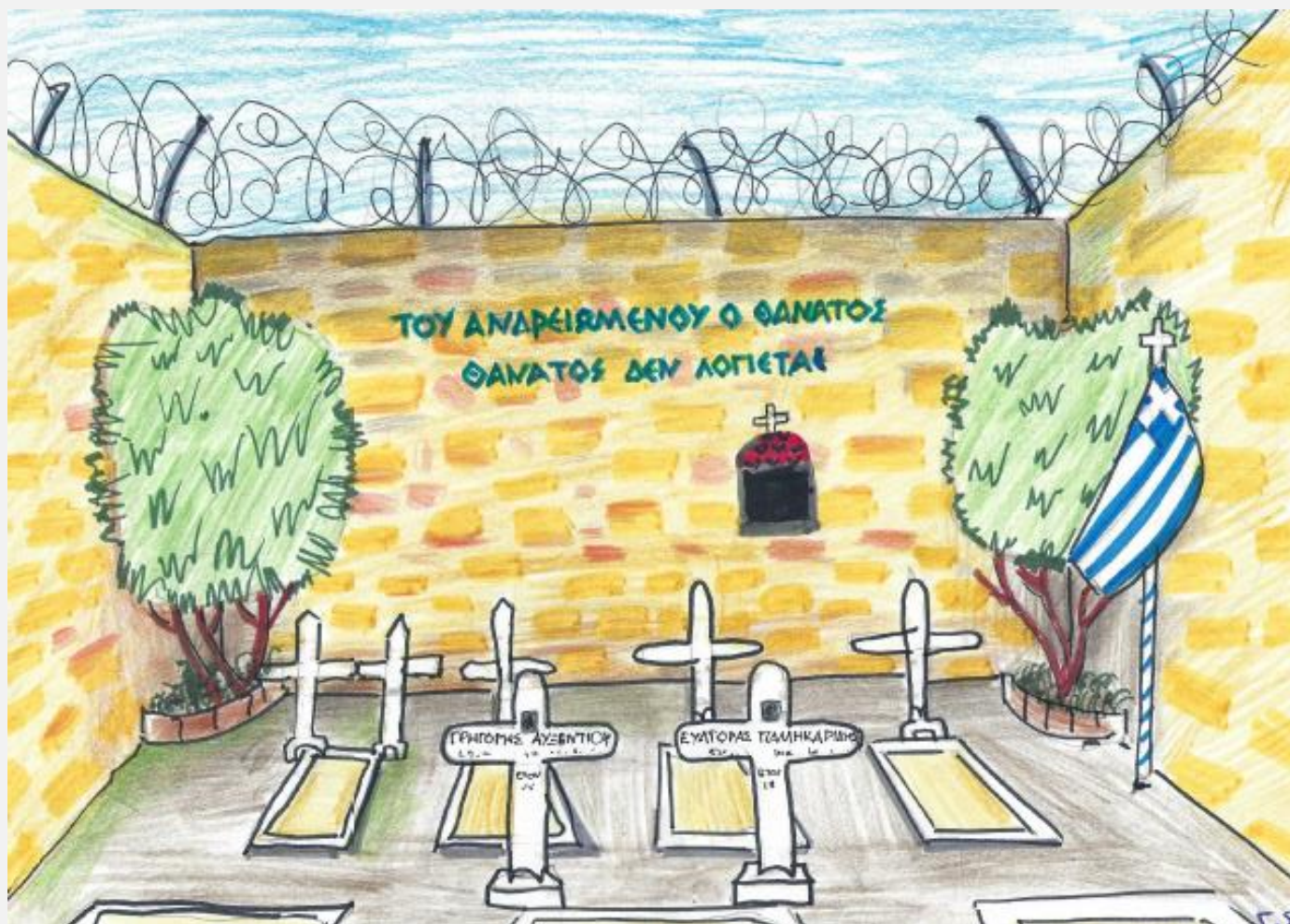
Κυριακή 14 Ιουλίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Δεν ξέρω αν είμαι χαρούμενος ή λυπημένος . Τα χωράφια του παππού είναι ευλογία με τις πορτοκαλιές και τις λεμονιές του. Η μαμά έχει ακόμη αποξηραμένους ανθούς πορτοκαλιάς σε ένα βαζάκι. Όταν την είχα ρωτήσει μου είπε ότι είναι από τα κτήματά μας στην Αμμόχωστο. Τώρα τα βλέπω από κοντά είναι μια οπτασία. Ο μπαμπάς μου είπε ότι είναι δικά μου και όταν μεγαλώσω μπορώ να τα καλλιεργήσω. Αλλά τη στιγμή που ρώτησα τον μπαμπά γιατί κάθε πρωί η γιαγιά πάει στο πεζουλάκι της σκαλίτσας, κάθετα και βγάζει δύο φωτογραφίες από τον κόρφο της, μοιρολογάει χαμηλόφωνα κλαίγοντας για ώρα. Ο μπαμπάς βούρκωσε και προσπάθησε να κρατήσει τα δάκρυά του. Μου είπε ότι ήταν ο παππούς Μάρκος, ο συνονόματός μου και ο μικρός αδερφός του ο Λάρκος. Μου είπε ότι τον παππού τον σκότωσαν Βρετανοί στρατιώτες, αυτοί που δυνάστευαν το νησί για χρόνια, την ώρα που πήγαινε στο χωράφι. Τον άφησαν να κείτεται νεκρός μες στο λιοπύρι του καλοκαιριού. Για τον αδερφό του δε μου είπε.

Ο Λάρκος, ο μικρός αδερφός του Αντρέα, μετά τον άδικο χαμό του πατέρα του εντάχθηκε στην ΕΟΚΑ. Ήταν στο πλευρό του Ευαγόρα Παλληκαρίδη. Θαύμαζε τη γενναιότητά του και την αγωνιστικότητά του για την ελευθερία της Κύπρου από την Αγγλοκρατία. Ήταν δεκατεσσάρων χρονών και φοιτούσε στο γυμνάσιο της Αμμοχώστου, άριστος μαθητής. Όμως ήθελε να διώξει τους Άγγλους από την πατρίδα του. Μέσα στα λαγούμια τους οργάνωναν τις δολιοφθορές. Έβαζαν τη νύχτα βόμβες σε βρετανικούς στόχους. Πρωτοστατούσε στις μαθητικές διαδηλώσεις ενάντια στη βρετανική κατοχή. Σε μια τέτοια ειρηνική διαδήλωση επιτέθηκε σε άγγλο στρατιώτη που χτύπησε στα καλά καθούμενα, με τη κάνη του όπλου τον φίλο του τον Τεύκρο και τον έριξε αναισθητο κάτω. Αμέσως τον συνέλαβαν. Ήδη από τη μεταφορά του τον χτυπούσαν αλύπητα. Τον είδε ο Μιχάλης, ο ξάδερφος του και έτρεξε να ειδοποιήσει τη θεία του και τον Αντρέα. Άδικο παρακάλεσαν τους βρετανούς στρατιώτες για να τον δει η μάνα του, να χαϊδέψει τα σγουρόμαλλα κατάμαυρα μαλλιά του, να τον αγκαλιάσει στον κόρφο της όπως όταν ήταν μωρό και έκλαιγε. Έπεσε ως άλλη τραγική ηρωίδα στα πόδια του εχθρού. Δε λυπήθηκαν τα κατακόκκινα μάτια, τη μαυροφορεμένη σκυφτή γυναίκα που από μικρή ζυμώθηκε. Με τον πόνο και τη σκλαβιά. Έφυγε ανήμπορη θρηνώντας το μιντσι της. Δεν τον

είδε ποτέ πια, δεν ήξερε αν ζούσε ή ήταν νεκρός είχε πάνω της στην αγκαλιά της πια τη φωτογραφία του μόνο.

Δευτέρα 15 Ιουλίου 1974
Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Σήμερα πάω για μπάνιο αλλά πριν θα πάμε με τον μπαμπά και τα ξαδέρφια μου στην Έγκωμη, να δούμε την αρχαία αυτή πόλη που συνδέεται με τις Μυκήνες και τον αποικισμό της από τους Αχαιούς. Μετά το τέλος του Τρωικού πολέμου ήρθαν εδώ. Διάβασα για τις ανασκαφές που ξεκίνησαν τον 19^ο αιώνα και έφεραν στο φως τάφους και πολλά αρχαία μνημεία. Θα πάμε και στη αρχαία Σαλαμίνα, την πόλη-κράτος που ίδρυσε ο Τεύκρος, ο αδερφός του Αίαντα. Θα δούμε και το αρχαίο θέατρο. Μετά θα πάμε στο πετρόχτιστο μοναστήρι του Αποστόλου Βαρνάβα του θεμελιωτή της κυπριακής ορθόδοξης εκκλησίας. Εκεί είναι και οι τρεις αυτάδελφοι ιερομόναχοι ο Χαρίτωνας, ο Στέφανος και ο Βαρνάβας. Αυτοί που αγωνίστηκαν να συντηρηθεί και να φτιαχτεί η εγκαταλειμμένη μονή. Ο μπαμπάς τούς ήξερε. Και τέλος θα πάμε στο ξενοδοχείο του θείου Μορφάκη, στην Αμμόχωστο. Για μπάνιο μάλλον θα πάμε στα Βαρώσια, στην υπέροχη παραλία. Φυσικά και θα ψαρέψουμε, θα πιάσουμε αχινούς και καβούρια. Γι' αυτό αγαπημένο μου ημερολόγιο ξέχασέ με γι' αυτές τις μέρες. Μάλλον θα σε αφήσω στο σπίτι. Τώρα με φωνάζουν, φεύγω...

Παρασκευή 19 Ιουλίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

σήμερα θα περάσω χρόνο με τη γιαγιά μου, θα τη βοηθήσω στις δουλειές του κήπου, θα της ζητήσω έτσι να μου κάνει τσιπόπιτα. Πρέπει να πάω και να ξεκινήσω τη δουλειά.

Σάββατο 20 Ιουλίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Δεν ξημέρωσε ακόμη και είμαι ξύπνιος, πρέπει να ξύπνησε και η γιαγιά για να πιάσει το ζυμάρι. Θέλω να κατέβω να τη δω. Χθες τη βοήθησα και το χώμα που έπιανε με αγαλλίαζε. Τι όμορφος ο κήπος της γιαγιάς.

Η κληματαριά είναι η δροσιά της αυλής. Θα μείνω ξαπλωμένος ώσπου να ξημερώσει. Ξύπνησα και γράφω κάτι συμβαίνει, πάω στην κουζίνα. Ακούω να με φωνάζουν. Ακούω φωνές, κλάματα από τον δρόμο. Ο μπαμπάς φωνάζει πως έρχεται ο θείος Μορφάκης από την Αμμόχωστο. Με φωνάζει να κατέβω στην αυλή. Ακούω βουητά από αεροπλάνα, πυροβολισμοί...Κραυγές ανθρώπων...

καταφθάνουν. Γυναίκες με παιδιά έτρεχαν να σωθούν. Ο Μάρκος με τον μπαμπά του και τη γιαγιά του ανέβηκαν στο αυτοκίνητο του θείου Μορφάκη.

-Φεύγουμε γρήγορα μη μας πυροβολήσουν. Εκείνη τη στιγμή η γιαγιά είδε το δεξί χέρι της. Ταράχτηκε.

- Η βέρα μου, άφησα τη βέρα μου πάνω στο τραπέζι, εκεί που άνοιγα το φύλλο για τη πίτα του Μάρκου μου.

-Ας τα αφήσουμε αυτά, φεύγουμε, ξαναείπε ο θείος.

Όσπου να ολοκληρώσει την κουβέντα του ο γιος της είχε βγει από το αυτοκίνητο και έτρεξε να τη φέρει. Ήθελε να πάει για τελευταία φορά στο σπίτι που γεννήθηκε, στο σπίτι που έζησε μαζί με τα αγαπημένα του πρόσωπα, στο σπίτι που έχτισε ο παππούς. Έτρεξε γρήγορα ενώ πυροβολισμοί ακούγονταν συνεχώς. Βρήκε τη βέρα της μάμας του και το φύλλο ανοιχτό πάνω στο τραπέζι. Είχαν ξεχάσει να κλειδώσουν, έριξε μια τελευταία δακρυσμένη ματιά και βγήκε έξω, κλείδωσε. Στο ένα χέρι κρατούσε το κλειδί και στο άλλο τη βέρα. Έτρεξε να πάει στο αυτοκίνητο. Η ματιά του Μάρκου είχε κολλήσει στη διαδρομή του πατέρα του. Όταν τον είδε να έρχεται προς το αυτοκίνητο χαμογέλασε και σκίρτησε. Μια πνιχτή κραυγή βγήκε από το στόμα του. Η γιαγιά γύρισε και είδε από το τζάμι του αυτοκινήτου τον γιο της να πέφτει κάτω, λίγα μέτρα μακριά από το σπίτι τους.

Βγήκε αστραπιαία από το αυτοκίνητο και έτρεξε στο μέρος του παιδιού της. Τον βρήκε χάμω στο ένα χέρι είχε τη βέρα και στο άλλο το κλειδί του σπιτιού. Έπεσε πάνω του και άρχισε το μοιρολόι. Η καρδιά της δεν άντεξε τόσο πόνο και ξεψύχησε δίπλα στο παιδί της, δίπλα στο γιο της. Τώρα ήταν όλοι μαζί, ο άντρας της και οι δυο γιοί της. Ο Θεός Μορφάκης έτρεξε με το αυτοκίνητο να φύγει. Ο Μάρκος έμεινε με το

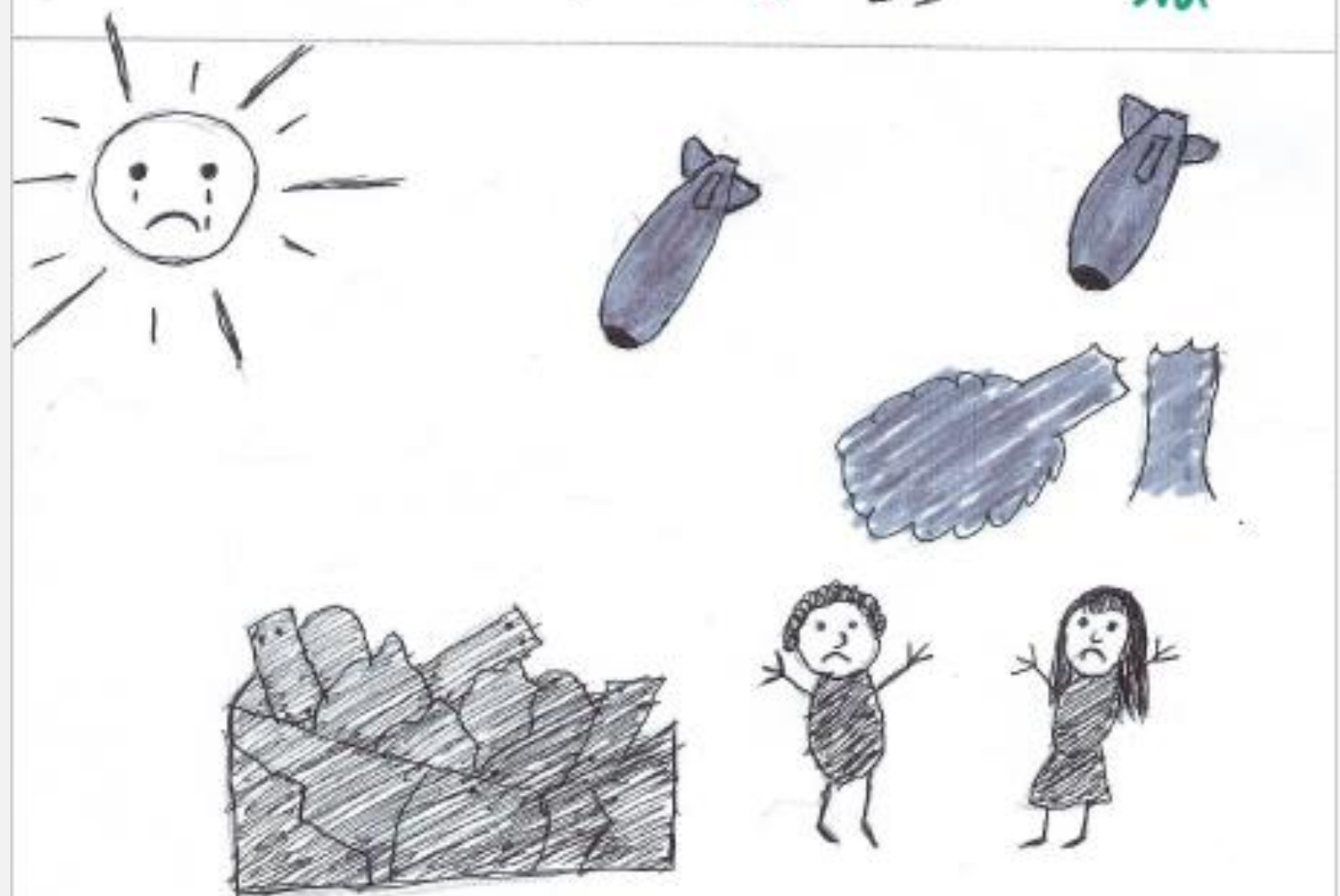
βλέμμα του καρφωμένο πίσω, δεν ήξερε τι να κάνει, έκλαιγε και φώναζε στον θείο του να γυρίσουν πίσω. Αυτό δεν έγινε.

Ο Μάρκος έμεινε στην Κύπρο, δεν έφυγε ποτέ. Η μητέρα του τον ακολούθησε. Εγκατέλειψε το Λονδίνο. Δεν ξαναέγραψε ποτέ στο ημερολόγιό του. Το φύλαξε. Αγωνίστηκε για τον πατέρα του και τη γιαγιά του να ταφούν με τις τιμές που αρμόζουν. Τα κατάφερε. Η ταφή τους έγινε στη Λευκωσία όπως αρμόζει στους αγωνιστές της ελευθερίας.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

Γ΄ ΤΑΞΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ: ΠΕΤΣΑΝΗ ΡΑΪΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ: ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΜΑΘΗΤΕΣ:

Βάσσου Χριστίνα Ραφαηλία

Βούλτσιου Αναστασία

Γιουρετζικλής Δημήτριος

Δερμεντζή Ελένη

Ζάγκας Γεώργιος

Ζεμαδάνης Αλέξανδρος

Ζεμαδάνης Παναγιώτης

Κιουμουρτζής Ιωάννης

Κυριακίδου Αικατερίνη

Κύρκου Μαρία

Μήτρου Ανδριάννα

Μήτρου Δημήτριος

Μπαϊρακτάρη Ελένη

Πάνος Άγγελος

Παυλίδης Ορέστης

Σαμαρά Γεωργία

Σίνα Ρέγκι

Σολάκη Θεοδώρα

Φέρλας Αντώνιος

Χαρίσκος Χρήστος